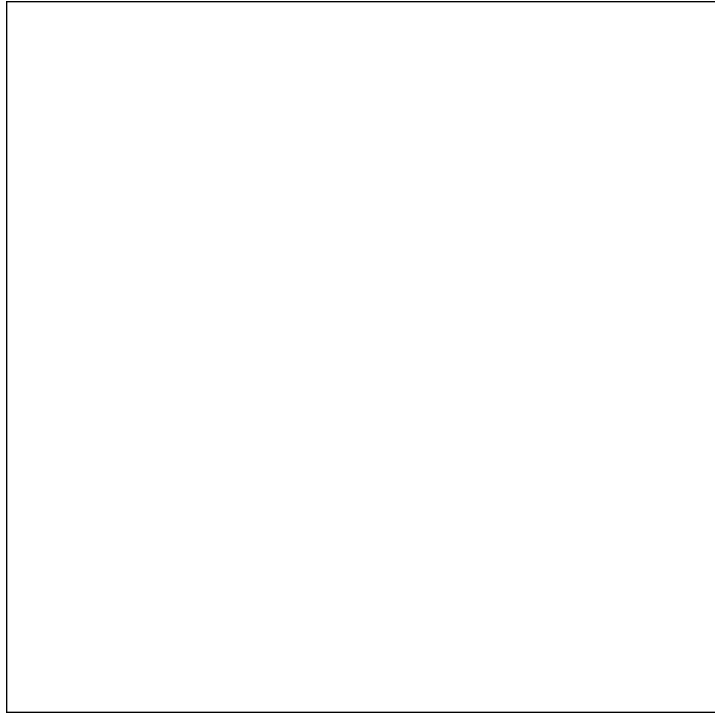




(uten bilder)

Ann Nduku ✎
Wiehan de Jager 🗣️
Karla Comanda 📄
tagalog 🗣️
nivå 3 📊



Ang Inahin at ang Agila

Barnebøker for Norge

barnebok.no



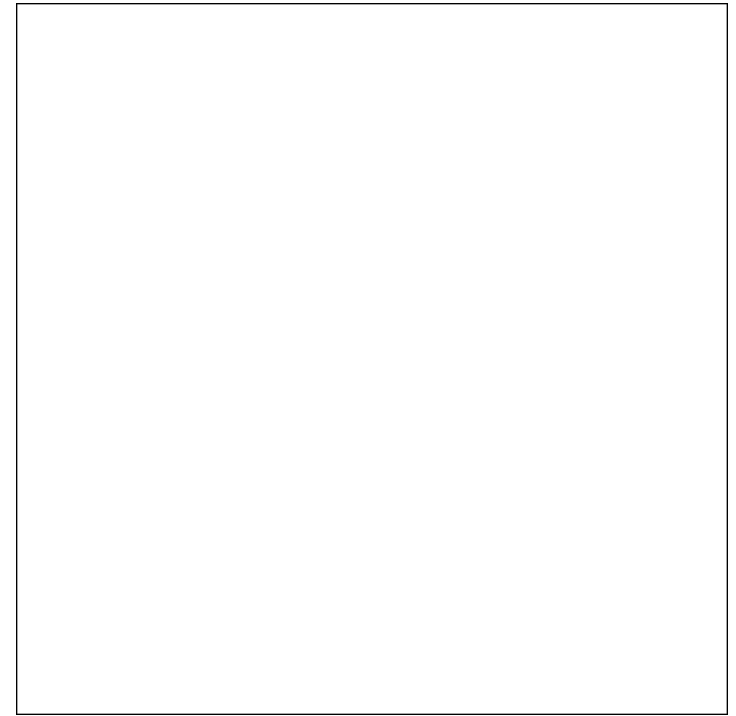
Skrevet av: Ann Nduku
Illustrert av: Wiehan de Jager
Oversatt av: Karla Comanda

Denne fortellingen kommer fra African Storybook (africanstorybook.org) og er videreformidlet av Barnebøker for Norge (barnebok.no), som tilbyr barnebøker på mange språk som snakkes i Norge.

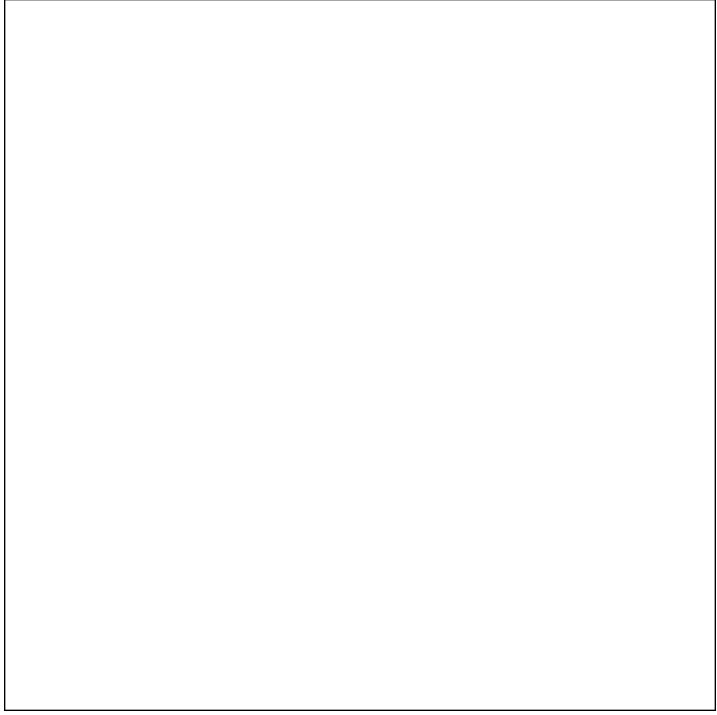
Dette verket er lisensiert under en Creative Commons Navngivelse 3.0 Internasjonal Lisens.
<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/deed.no>



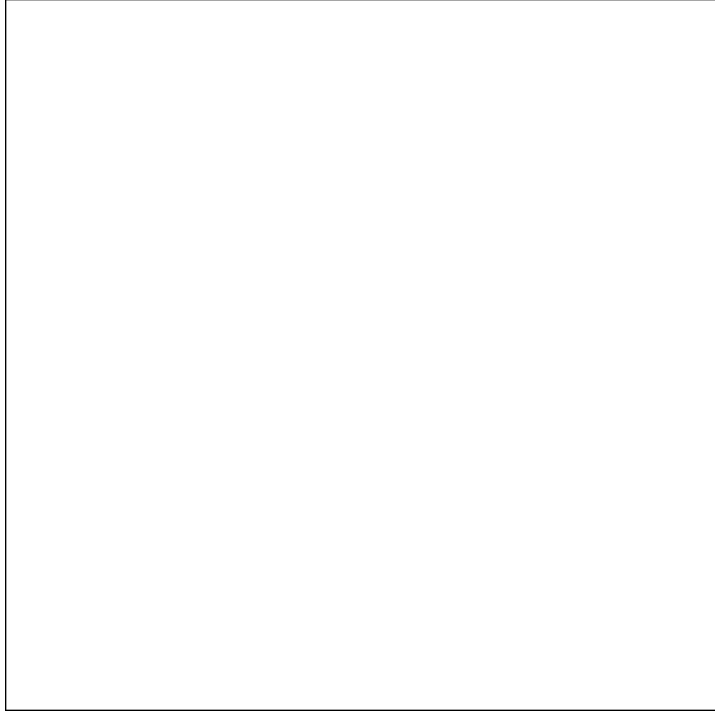
Noong unang panahon, magkaibigan sina Inahin at Agila. Mapayapa silang nanirahan kasama ang ibang mga ibon. Walang nakalilipad sa kanila.



Sa tuwing pumapanaog ang anino ng pakpak ni Agila sa lupa, binabalaan ni Inahin ang kanyang mga sisiw. "Umalis kayo sa hubo at tuyong lupain." At sagot nila, "Hindi kami mga mangmang. Tatakbo kami."



Isang araw, nagkaroon ng tagtuyot sa
nayon. Kinailalang maglakad ng malayo
ni Agila. Bumalik na sobrang pagod si
Agila. "Siguro naman mayroong mas
madaling paraan para maglakbay," sabi ni
Agila.



Nang bumalik si Agila kinabukasan,
natagpuan niyang nagkukumahog sa
buhangin si Inahin, pero wala ang
karayom. Kaya bumulusok pababa si Agila
at hinuli ang isa sa mga sisiw. Itinakas niya
ito. Mula noon, sa tuwing nagpapakita si
Agila, nakikita niya si Inahin na
nagkukumahog sa buhangin para hanapin
ang karayom.

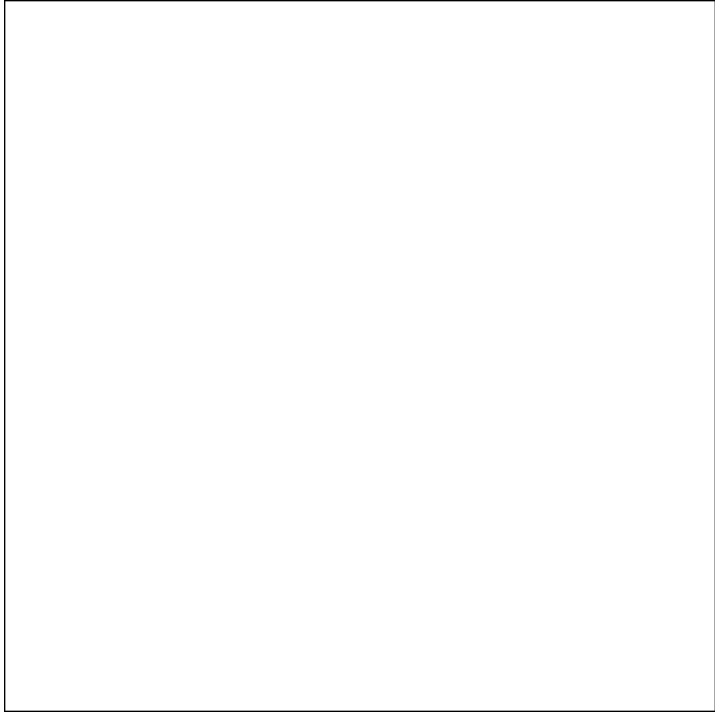


Matapos makatulog ng mahimbing noong gabi, nagkaroon ng magandang ideya si Inahin. Nagsimula siyang mag-ipon ng mga nalaglag na pakpak sa kanilang mga kaibigang ibon. “Tahiin natin ang mga ito sa ibabaw ng mga pakpak natin,” sabi niya. “Marahil siguro ay mapapadali nito ang paglalakbay natin.”

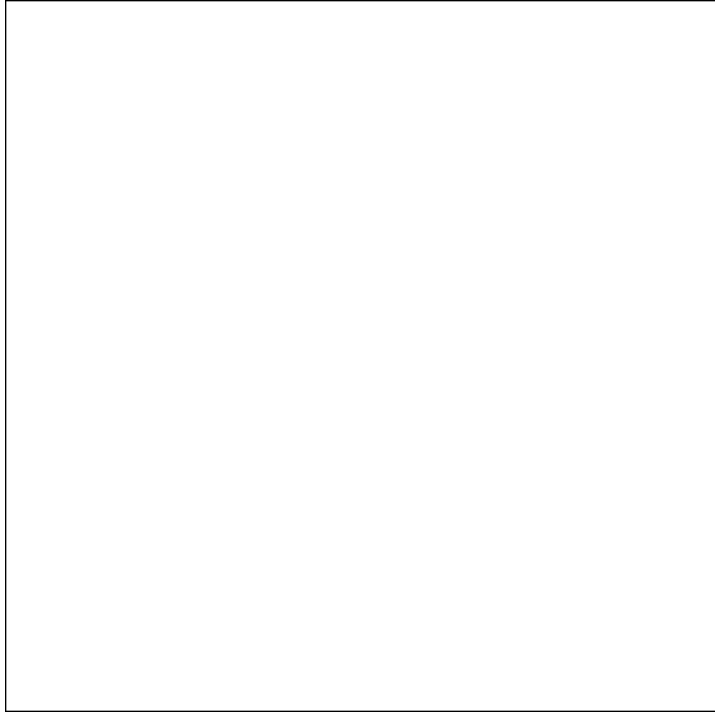


“Bigyan mo ako ng isang araw,” pagmamakaawa ni Inahin kay Agila. “Pagkatapos ay puwede mo nang tagpiin ang pakpak mo para makalipad ka’t makahanap ng pagkain.” “Isang araw lang,” sabi ni Agila. “Kung hindi mo mahanap ang karayom, kailangan mong ibigay ang isa sa iyong mga sisiw bilang kabayaran.”

Tanging si Agila lang ang may karayom sa kanilang nayon, kaya nauna siyang manahi. Naghabì siya ng napakagandang pares ng mga pakkpak at lumipad sa taas ni Inahin. Hiniram ni Inahin ang karayom ngunit agad siyang napagod sa pananahi. Iniwan niya ang karayom sa pamíngalan at nagtungo sa kusina para maghain ng pagkain para sa kanyang mga anak.



Bumalik si Agila kinahapunan. Hinanap niya ang karayom para tagpiin ang mga balahibong lumuwag sa kanyang paglalakbay. Naghanap si Inahin sa pamíngalan. Naghanap siya sa kusina. Naghanap siya sa bakuran. Pero hindi niya mahanap ang karayom.





Ngunit nakita ng ibang mga ibon na lumipad palayo si Agila. Nakiusap sila kay Inahin na ipahiram sa kanila ang karayom para makapaghabi rin sila ng sarili nilang mga pakpak. 'Di naglaon ay nagsisiliparan na rin sa langit ang ibang mga ibon.



Wala si Inahin nang ibinalik ng huling ibon ang hiram na karayom. Kinuha ng mga anak niya ang karayom at pinaglaruan ito. Nang magsawa sila sa paglalaro, iniwan nila ang karayom sa buhangin.